

Af *Simonsen*:

(Betænkning Nr. 8). Andragende fra de offentlige kommunale Slagtehusets Fællesudvalg om Erstatning for de Tab, de offentlige kommunale Slagtehus har lidt som Følge af Regeringens overordentlige Foranstaltninger i Anledning af Krigssituationen.

henvises til Justitsministeren.

Af *Jacob Christensen*:

(Betænkning Nr. 18). Andragende fra Bestyrelsen for A/S Silkeborg Vandkuranstalt om Tilskud til Fripladser for ubemidlede Patienter paa Selskabets Kuranstalt „Silkeborg Bad“

henvises til Justitsministeren.

Simonsen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag vedrørende et Andragende fra de offentlige kommunale Slagtehusets Fællesudvalg om Erstatning. Andragendet findes under Nr. 8 i Betænkningen. Det nævnte Fællesudvalg bestaar af Repræsentanter for 21 af Landets offentlige Slagtehus og er af de paagældende Byraad bemyndiget til at varetage de offentlige kommunale Slagtehusets Interesser, hvis Pleje man i de senere Aar har Grund til at se paa med Bekymring. Andragendet gaar ud paa Erstatning fra Staten til de offentlige kommunale Slagtehus, der har lidt Tab som Følge af, at Andelsslagterierne ved Verdenskrigens Begyndelse fik Monopol paa al Svineslagtning her i Landet undtagen Hjemmeslagtning til eget Forbrug. Denne Foranstaltning har paaført de offentlige kommunale Slagtehus, i hvert Fald en Del af dem, et meget stort Tab, medens paa den anden Side dette Monopol har været meget fordelagtigt for Andelssvineslagterierne og de private Svineslagterier. Grunden til, at dette Monopol er givet, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg antager, det er Landbruget, der har krævet det som Betingelse for at forsyne Hjemmemarkedet. Det kan ogsaa være, man vil sige, det var af Hensyn til Kontrollen, at det var for at vaage over, at der kom det nødvendige Flæsk til Indlandet og ikke blev udført for meget. Men i saa Tilfælde har Ordningen ikke været heldig, for det er jo offentligt oplyst, at der Gang paa Gang af Andelsslagterierne er udført vældige Kvanta Flæsk for meget, og det har altid vist sig, at disse forkerte Dispositioner er foretagne til Fordel for Andelsslagterierne og til

Skade for det forbrugende Publikum her i Landet. Jeg vover at paastaa, at man vilde have haft en betydelig bedre Kontrol, hvis man havde ladet de offentlige Slagtehus tage Del i Rationeringen og havde givet de samme Regler for disse; de skulde nok have taget det fra til Hjemmemarkedet, som skulde tages fra. Det blev der ikke altid under den Ordning, vi havde; der blev udført for flere Millioner Kroner Flæsk for meget. Man siger undskyldende, at Systemet svigtede, men saa er det dog mærkeligt, at det altid svigtede til Fordel for Andelsslagteriernes Udførsel og til Skade for Hjemmemarkedet.

Foruden det Tab, der er paaført de offentlige Slagtehus, har ogsaa de Byer, hvor der ikke er Andelsslagterier, lidt et stort Tab som Følge af, at de ikke fik noget Svineaffald. Hvor det er gaaet hen, er jeg ikke ganske klar over, men der er faktisk blevet paaført adskillige Kødstadkommuners Beboere store Ulemper, fordi det bogstavelig talt ikke har været muligt at faa et Svinehoved. Der har været Maksimalpris paa Varen, men Varen har bare ikke været til at faa. Dette Forhold har selvfølgelig været til stor Fordel for Svineslagterierne og til Tab for Kommunernes Beboere, foruden at der er paaført de kommunale Slagtehus Tab ved, at Slagtningens retten berøvedes dem. Og een Ting kan vi være enige om, nemlig at dette Andelsslagteriernes Monopol i hvert Fald ikke har været en Neutralitetsforanstaltning.

Da det nu paaviseligt fra Justitsministeriets Side er krævet, at de offentlige Slagtehus helst skulde bære sig, ja, det er i et enkelt Tilfælde stillet som Betingelse, og da de offentlige Slagtehus er opførte med store Bekostninger for Kommunerne og har udført en stor Mission i Retning af at fremkalde offentlig Landskødkontrol, som man jo tilstræber at indføre, hvad det i Gaar fremsatte Lovforslag bærer Vidne om, saa er det, man mener, at de Købstadkommuner, som har offentlige Slagtehus, har Krav paa at faa Erstatning for de Tab, som uden Nødvendighed — efter vor Formening — er paaført dem. Naar der skal være Tale om Krav paa Erstatning, har vi ingen anden at gaa til end Staten, som er Aarsag til Tabet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Andragendet og dets Motivering — det er jo for øvrigt kort refereret i Betænkningen —, men blot sige, at den